

Dosarul nr.3ra-1126/19

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud: G.Cazacu)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: A.Minciuna, V.Sîrbu, V.Mihaila)

Î N C H E I E R E

23 octombrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Sveatoslav Moldovan
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Casa Națională de Asigurări Sociale,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de către Eugen Rusu împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei din 26 iunie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respinsă cererea de apel declarată de Casa Națională de Asigurări Sociale și a fost menținută hotărârea din 3 aprilie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani,

c o n s t a t ă :

La 19 februarie 2019, Eugen Rusu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că a activat în organele procuraturii din anul 1977 până în anul 2014, având o vechime în muncă de procuror și un stagiu de cotizare de peste 36 de ani.

Reclamantul a menționat că începând cu 5 februarie 2002, la atingerea vârstei de 50 de ani, i-a fost stabilită pensia pentru vechime în muncă, în mărime de 80 % din salariul mediu lunar potrivit funcției deținute de procuror-șef de secție în Procuratura Generală.

A susținut că ulterior în baza Legii nr.355 din 23 decembrie 2005 cu privire la salarizarea în sectorul bugetar, pensia stabilită i-a fost recalculată în legătură cu majorarea ordinară a salariului procurorului în exercițiu, la situația din 1 ianuarie 2006 și 1 ianuarie 2008, reieșind din mărimea de 80 % din salariu mediu lunar al procurorului -șef de Secție în Procuratura Generală, pe care a primit-o regulat până la sfârșitul anului 2011.

Eugen Rusu a afirmat că actualmente primește pensia pentru vechime în muncă de procuror, cuantumul căreia constituie de la 25 decembrie 2018 suma de 7 132 de lei/lunar, inclusiv indexările efectuate în anii 2015-2018.

Reclamantul a declarat că după ultima recalculare a pensiei din anul 2011, CNAS, încălcând legislația relevantă cu privire la recalcularea pensiei pentru vechimea în muncă, în mod arbitrar, a încetat să-i recalculeze pensia în plată la fiecare dată de majorare a salariului procurorului în exercițiu și în cazul majorării generale a salariului procurorilor, prin ce i s-a lezat dreptul la pensie și, implicit, dreptul la proprietate, drept obținut în mod legal în anul 2002, odată cu stabilirea și plata pensiei pentru vechimea în muncă.

Prin Legea nr.37 din 7 martie 2013, pentru modificarea și completarea Legii nr. 355 din 23 decembrie 2003 cu privire la sistemul de salarizare în sistemul bugetar, salariul procurorului s-a majorat cu 35%, care se efectuează începând cu 1 ianuarie 2013 (Monitorul Oficial nr. 69-74, art. 225).

Potrivit art. XXIX din Legea nr.152 din 1 iulie 2016 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, începând cu 1 august 2016, salariul de funcție a procurorului în exercițiu s-a majorat, stabilindu-se în raport cu salariul judecătorului conform Legii nr.328 din 23 decembrie 2013 privind salarizarea judecătorilor și procurorilor și Legii nr.3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură, ținându-se cont de nivelul de procuratură în care își desfășoară activitatea și de vechimea în funcția de procuror.

A menționat că potrivit art.5/1 al.(3) lit. b) și art.5/2 lit. b) din Legea nr.328 din 23 decembrie 2013 privind salarizarea judecătorilor și procurorilor, salariul de funcție al procurorului în Procuratura Generală, cu o vechime în funcția de procuror de peste 16 ani, s-a stabilit în mărime de 4,5 salarii medii pe economie, la care se adaugă și sporul pentru executarea funcției de conducere, calculat în raport procentual față de salariul de funcție în mărime de 9% - pentru procurorul-șef de secție în Procuratura Generală, funcție de la care a ieșit la pensie în anul 2002.

Ulterior, prin Legea nr.270 din 23 noiembrie 2018 privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar, începând cu 1 decembrie 2018, de asemenea s-a produs majorarea salariului procurorului în exercițiu.

Astfel, condițiile prevăzute în legile vizate privind majorarea salariului procurorului în exercițiu au fost pe deplin întrunite, CNAS avea obligația legală să execute întocmai cerințele legislației respective și să-i recalculeze pensia pentru vechimea în muncă în dependență de majorarea salariului procurorului în exercițiu, însă afirmă că CNAS, contrar prevederilor legale, din motive neîntemeiate, la momentele respective prevăzute de legile vizate, nu a efectuat recalcularea pensiei ținând cont de majorarea salariului procurorului în exercițiu, lipsindu-l astfel de dreptul la proprietate (la pensia în plată), drept dobândit în mod legal în februarie 2002.

Eugen Rusu a precizat că la pensie în conformitate cu Legea privind sistemul public de pensii nr.156 din 14 octombrie 1998, să i se recalculeze pensia pentru vechimea în muncă de procuror, ținându-se cont de majorarea salariului procurorului în exercițiu și majorarea generală a salariului procurorilor.

A indicat că prin scrisoarea de răspuns a CTAS sectorul Buiucani sub nr.X-01/09- 168 din 16 ianuarie 2019 i s-a comunicat că nu există temei legal pentru recalcularea pensiei, deoarece începând cu 1 iulie 2011 drepturile de pensionare a procurorilor sunt reglementate de prevederile art.462 din Legea privind sistemul public de pensii nr.156 din 14 octombrie 1998, conținutul căruia, nu prevede faptul

că pensiile procurorilor se recalculează în cazul majorării generale a salariului procurorilor.

Reclamantul a subliniat că la 21 ianuarie 2019 s-a adresat CNAS cu cerere prealabilă, prin care a contestat refuzul CTAS Buiucani și a solicitat recalcularea pensiei pentru vechimea în muncă în cazul majorării salariului procurorului în exercițiu care s-a efectuat în baza Legii nr.37 din 7 martie 2013 pentru modificarea și completarea Legii nr.355 din 23 decembrie 2005 cu privire la sistemul de salarizare în sistemul bugetar care a stabilit că începând cu 1 ianuarie 2013, salariul procurorilor s-a majorat cu 35%, Legii nr.328 din 23 decembrie 2013 privind salarizarea judecătorilor și procurorilor, cu modificările introduse prin: Legea nr.152 din 1 iulie 2016, prin care s-a majorat salariul procurorilor în exercițiu începând cu 1 august 2016, inclusiv a fost introdus sporul la salariu pentru exercitarea funcțiilor de conducere în organele Procuraturii (în cazul funcției de șef de secție în Procuratura Generală, funcția deținută de subsemnat înainte de ieșirea la pensie - 9% față de salariul de funcție); Legii nr.270 din 23 noiembrie 2018 privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar, care a intrat în vigoare la 1 decembrie 2018.

A remarcat că prin decizia CNAS nr.R-152 din 13 februarie 2019, a fost respinsă cererea de recalculare a pensiei pentru vechimea în muncă, comunicând că temei legal de a recalcula pensia ca procuror din salariul majorat al procurorilor în exercițiu, nu este, deoarece prevederile legale în vigoare nu admit o astfel de recalculare.

Reclamantul a considerat că decizia CNAS nr.R-152/19 din 13 februarie 2019, prin care i s-a refuzat în admiterea cerințelor de recalculare a pensiei, este neîntemeiată și pasibilă de a fi anulată, cu obligarea CNAS de a recalcula și de a achita pensia pentru vechimea de muncă conform cerințelor formulate în prezent cerere.

Totodată, a evidențiat că obținând în februarie 2002 dreptul la pensia de procuror, dânsul are dreptul la toate înlesnirile, garanțiile, recompensele și suplimentele prevăzute pentru judecător, inclusiv și dreptul la recalcularea pensiei la majorarea salariului lunar al judecătorului în exercițiu, care se aplică judecătorilor pensionați indiferent de data pensionării, drept prevăzut de alin (1) al art.32 și III alin.(3) din Legea nr.544 din 20 iulie 1995 cu privire la statutul judecătorului, în redacția Legii nr.1099 din 6 iunie 2002.

Ulterior, acest drept a fost reconfirmat prin Legea nr.118 din 14 martie 2003 cu privire la Procuratură (ajustată la Legea nr.544 din 20 iulie 1995 cu privire la statutul judecătorului).

Așadar, atât Legea nr.294 din 25 decembrie 2008 cu privire la Procuratură, cât și cea anterioară din 1992 și 2003 asigurau reglementarea garanțiilor sociale, una din ele fiind acordarea pensiei procurorului ca entitate de demnitate publică, cu respectarea obligatorie a principiului de recalculare a pensiei la fiecare creștere ordinară a salariului lunar a procurorului în exercițiu.

De asemenea, reglementările menționate supra au fost adoptate de Parlamentul Republicii Moldova în concordanță cu Liniile Directoare privind Rolul Procurorilor pentru Prevenirea Criminalității și Tratatamentul Infractorilor (pct.6), adoptate de Congresul al 8-lea al ONU din 27 august – 7 septembrie 1990 de la Havana, Cuba și Recomandarea Rec (2000)19 privind rolul procuraturii în

sistemul de justiție penală (pct.5 lit.d) adoptată de Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei la 6 octombrie 2000, care impun statelor membre obligația de remunerare adecvată a procurorilor, stabilirea vârstei de pensionare și a pensiei acestora prin lege ori sub forma unor reguli sau regulamente publicate.

Parlamentul Republicii Moldova s-a atașat rigorilor internaționale și europene vizate, adoptând Legea nr.294 din 25 decembrie 2008 cu privire la Procuratură.

În același context a indicat că Curtea Constituțională prin Hotărârea nr.4 din 27 ianuarie 2000 privind controlul constituționalității unor prevederi din legile care reglementează asigurarea cu pensii a judecătorilor, procurorilor, anchetatorilor Procuraturii și funcționarilor publici, a statuat că prevederile legii privind stabilirea unor garanții materiale ale independenței judecătorilor trebuie să corespundă înaltului statut.

În această hotărâre Curtea Constituțională a subliniat că dreptul cetățeanului la asigurarea cu pensie se află în dependență directă de caracterul activității social-utile prestate.

A opinat că la soluționarea cererii prealabile, CNAS contrar dispozițiilor constituționale și prevederilor legale relevante, s-a referit la normele juridice declarate de Curtea Constituțională drept neconstituționale și care nu puteau fi aplicate în prezenta speță ceea ce a condus la încălcarea gravă a dreptului reclamantului la proprietate (dreptul la pensie).

Curtea Constituțională în aceeași hotărâre, acceptând statuările CtEDO de asimilare a dreptului la prestații sociale unui drept de proprietate în sensul art. 1 din Protocolul nr.1 al Convenției Europene, s-a aliniat la jurisprudența CtEDO care indică că „un drept social poate fi obiectul protecției constituționale garantate de art.46 din Constituție, și respectiv, art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană numai în cazul când dreptul social respectiv este dobândit și are o valoare economică”, astfel un asemenea drept l-a dobândit licit odată cu acordarea pensiei pentru vechime în muncă în anul 2002.

În consecință, dreptul său la pensie, cu aplicarea principiului recalculării la majorarea ordinară a salariului procurorului în exercițiu, este menținut de instanța de jurisdicție constituțională și nu-l exclude din utilitatea juridică.

Reclamantul a mai considerat că prin refuzul CNAS de a recalcula pensia se încalcă un drept prevăzut de lege, drept pe care l-a dobândit la momentul stabilirii pensiei în anul 2002 și care nu poate fi restrâns pe toată perioada beneficierii de pensia în plată.

Iar, unul dintre elementele fundamentale ale preeminenței dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care impune printre altele, că o soluție dată definitiv de către judecată a unui litigiu, plasează litigiile de aceeași categorie de a fi soluționate prin aceleași argumente în viitor.

A solicitat recunoașterea ca fiind ilegală și anularea deciziei CNAS nr. R-152/19 din 13 februarie 2019, repunerea în dreptul lezat și obligarea CNAS să recalculeze și să achite pensia pentru vechimea în muncă în plată pentru anii 2012-2018, ținând cont de majorarea salariului procurorului în exercițiu și ținând cont de salariul procurorului în funcția deținută la data ieșirii la pensie - procuror - șef de secție în Procuratura Generală, obligarea CNAS să efectueze recalcularea pensiei în plată din data de întâi a lunii în care a fost efectuată majorarea salariului procurorului în exercițiu, începând cu 1 ianuarie 2013 pentru toată perioada de

pensionare după această dată și obligarea CNAS să calculeze și să achite diferența dintre cuantumul pensiei stabilit în urma recalculării acesteia în funcție de majorarea salariului procurorului în exercițiu și cuantumul real al pensiei plătite în perioada anilor 2013-2018.

Prin hotărârea din 3 aprilie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, a fost admisă parțial acțiunea depusă de către Eugen Rusu.

A fost considerat neîntemeiat răspunsul CNAS nr. R152/19 din 13 februarie 2019.

A fost obligată CNAS să-i achite lui Eugen Rusu pensia pentru vechime în muncă reieșind din salariu mediu lunar achitat Procurorului-Șef de Secție al Procuraturii Generale începând cu 5 aprilie 2013.

A fost obligată CNAS să-i recalculeze lui Eugen Rusu pensia pentru vechime în muncă ținând cont de majorarea salariului procurorului, începând cu 5 aprilie 2013.

În rest pretențiile au fost respinse ca fiind neîntemeiate.

La 8 aprilie 2019, Casa Națională de Asigurări Sociale a declarat apel împotriva hotărârii din 3 aprilie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Prin decizia din 26 iunie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de Casa Națională de Asigurări Sociale.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut prevederile art. 123 alin. (6) Cod de procedură civilă, art. 47 din Constituție, art. 2 alin. (1) – (3), 9 lit. a), 14, 15 alin. (1), 34 alin. (1) ale Legii privind pensiile de asigurări sociale de stat nr. 156 din 14 octombrie 1998, art. 34 din Legea cu privire la Procuratură nr. 118 din 14 martie 2003, art. 60 alin. (1), 63 alin. (1), 73 alin. (8) ale Legii nr. 294 din 25 decembrie 2008 cu privire la Procuratură, art. 47 lit. e) din Legea privind sistemul public de pensii nr. 156 din 14 octombrie 1998 (în redacția Legii pentru modificarea și completarea unor acte legislative nr. 187 din 15 iulie 2010), precum și art. 32 din Legea cu privire la statutul judecătorului.

Prin prisma normelor citate, instanța de apel a reținut că concluzia primei instanțe este întemeiată, deoarece normele de drept de pensionare stabilite subiectiv posterior nu au putere retroactivă, fapt relevat și în pct.4 (3) din Hotărârea Curții Constituționale nr.9 din 30 martie 2004 din care urmează că la determinarea temeiurilor juridice, condițiilor de stabilire și plată a pensiilor, modalităților de calculare a cuantumului pensiei legiuitorul are obligația de a ține cont de faptul că asigurările sociale stabilite anterior nu pot fi anulate fără a fi substituite prin măsuri echivalente. Noile prevederi legale se vor aplica numai pentru viitor și numai față de persoanele care au solicitat acordarea pensiei după intrarea acestora în vigoare, fără a se aduce atingere drepturilor de pensie stabilite anterior.

Totodată, a remarcat că Hotărârea Curții Constituționale nr.4 din 21 ianuarie 2000 prevede că la adoptarea unor legi noi și a altor acte juridice este inadmisibil de a diminua protecția juridică a statutului judecătorului, consfârșit în legea cu privire la statutul judecătorului. Curtea Constituțională s-a pronunțat univoc asupra faptului că cuantumul pensiei, stabilit printr-o lege anterioară, nu poate fi micșorat, iar plata pensiei fixate nu poate fi suspendată printr-un act normativ adoptat ulterior.

La caz, Colegiul Curții de Apel Chișinău a notat că dreptul reclamantului, cu aplicarea principiului recalculării pensiei la creșterea ordinară a salariului procurorului în exercițiu este menținut de instanța de jurisdicție constituțională, iar dreptul subiectiv constituit în baza unei legi anterioare nu poate fi atins de cel născut sub imperiul unei legi posterioare. Legea nouă nefiind aplicabilă unei fapte din trecut conform prevederilor art.6 Codul Civil.

Instanța de apel a accentuat că refuzul CNAS nr.R152/2019 din 13 februarie 2019 este neîntemeiat, deoarece lezează un drept prevăzut de lege a reclamantului, iar în aceste circumstanțe CNAS este obligată să achite lui Eugeniu Rusu pensia pentru vechime în muncă reieșind din salariul mediu lunar achitat Primului-adjunct al Procurorului General și să recalculeze pensia pentru vechime în muncă ținând cont de majorarea salariului procurorului începând cu 5 aprilie 2013. Or, dreptul subiectiv constituit în baza unor legi anterioare nu poate fi atins de cel născut sub imperiul unei legi posterioare.

Prin urmare, instanța de apel a conchis că legea nouă nu poate modifica regimul juridic al dreptului anterior, îl poate suprima sau înlocui cu un alt drept, însă legea nouă nu poate desființa modalitatea prin care legea anterioară a instituit dreptul respectiv și efectele lui.

La 3 iulie 2019, Casa Națională de Asigurări Sociale a declarat recurs împotriva deciziei din 26 iunie 2019 a Curții de Apel Chișinău.

În susținerea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, considerându-le neîntemeiate și ilegale prin faptul că au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept material, nefiind constatate și elucidate pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei.

Totodată, recurenta a reiterat motivele de fapt și de drept invocate în apel.

Suplimentar, a relatat că începând cu 1 iulie 2011, drepturile de pensionare a procurorilor sunt reglementate de prevederile art. 46² din Legea nr.156 din 14 octombrie 1998 privind pensiile de asigurări sociale de stat, care nu prevede faptul că pensiile procurorilor și indemnizațiile viagere se recalculează în cazul majorării generale a salariului procurorilor.

La fel, a menționat că prin hotărârea nr. 27 din 20 noiembrie 2011 a Curții Constituționale, au fost recunoscute ca fiind constituționale prevederile Legii nr. 56 din 9 iunie 2011, care prevăd condițiile noi privind asigurarea socială a procurorilor în exercițiu cât și a celor în demisie.

Recurenta a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi decizii.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, reține că prin Legea nr.116 din 19 iulie 2018, a fost adoptat Codul administrativ al Republicii Moldova.

În conformitate cu prevederile art. 244 alin. (1) și 245 alin. (1) Cod administrativ al Republicii Moldova, hotărârile curții de apel ca instanță de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

Conform art. 245 alin. (1) Cod administrativ al Republicii Moldova, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar.

Decizia instanței de apel a fost adoptată la 26 iunie 2019, astfel, recursul declarat de CNAS la 3 iulie 2019, este depus în termen.

Prin referința din 19 august 2019, Eugen Rusu a solicitat de a fi considerat recursul ca inadmisibil.

Examinând temeiurile recursului depus de CNAS în raport cu materialele cauzei civile, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul depus de CNAS nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul depus se referă la dezacordul recurenteii cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe,

suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

În conformitate cu art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursurile declarate nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de CNAS.

În conformitate cu art.193, 195, 230 și 258 alin. (3) ale Codului administrativ și art. 270, 433 lit. a) și 440 alin. (1) ale Codului de procedură civilă, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul depus de Casa Națională de Asigurări Sociale se declară inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecătorii

Sveatoslav Moldovan

Nicolae Craiu